

დანIELის წიგნი — ნომერი სამოცდაოთხი

წინასწარმეტყველური თავსატეხის გახსნა: ეზეკიელის სისაძაგლენი, უკანასკნელი დღის ეკლესია და მხეცის ნიშანი

Jeff Pippenger

2024-02-07

ეზეკიელის მერვე თავის ოთხი სისაძაგლე მიჰყავს ღვთის უკანასკნელი დღეების ლაოდიკიური ეკლესიის ხელმძღვანელობას მზისადმი თავყვანისცემამდე და, ამგვარად, მხეცის ნიშნის მიღებამდე. მომდევნო თავი, რომელიც იმავე ხილვას წარმოადგენს, ასახავს ღვთის უკანასკნელი დღეების ეკლესიაში იმათ, ვინც ღვთის ბეჭედს იღებს. და უაიტი გვამცნობს, რომ ეზეკიელის მეცხრე თავში აღწერილი დაბეჭდვა იგივეა, რაც გამოცხადების მეშვიდე თავში წარმოდგენილი დაბეჭდვა. ღმერთი ერს მის მესამე და მეოთხე თაობაში ასამართლებს, და ეზეკიელის ოთხი სისაძაგლე აღნიშნავს ურჩობის იმ ოთხ თაობას, რომელიც 1863 წელს დაიწყო, როდესაც ლაოდიკიურმა ადვენტიზმმა ჰაბაკუმის ორი დაფის ყალბი სახე შემოიტანა, რომელიც ღვთისა და მისი ხალხის შორის აღთქმითი ურთიერთობის სიმბოლოდ იყო მოცემული, ისევე როგორც ათი მცნების ორი დაფა მიეცა ძველი ისრაელის დასაბამში.

აარონის ოქროს ხზო იყო ყალბი ხატი, ურჩობის სიმბოლო, რომელიც გამოჩნდა სწორედ მაშინ, როცა ღმერთი ქმნიდა იმ ორ დაფას, რომლებიც ჭეშმარიტი შურის ხატს წარმოადგენს. აარონის ოქროს ხზო წინასახავდა ყალბ 1863 წლის სქემას, რომელმაც გზავნილიდან ამოიღო ლევიათა ოცდაექვსის „შვიდი ჟამი“ სხვა დროით წინასწარმეტყველებებთან ერთად. ამგვარად, ლაოდიკიური ადვენტიზმი თავისი ისტორიის თვით დასაწყისშივე აღმართავდა შურის ხატს, როგორც აარონმა ქნა ძველი ისრაელის საწყის ისტორიაში და როგორც იეროზოამმა ქნა ეფრემის ჩრდილოეთის სამეფოს საწყის ისტორიაში.

ლევიათა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამნი“ იყო დროის შესახებ პირველი წინასწარმეტყველება, რომლის გაგებამდეც მიღერი იქნა მიყვანილი, და იგი იყო წინასწარმეტყველური დროის პირველი ძვირფასი ქვა, რომელიც 1863 წლის ამბოხებაში გვერდზე გადადეს. 1863 წელმა აღნიშნა მიღერის სიზმრის ძვირფასი ქვების დაფარვის დასაწყისი და ყალბი ძვირფასი ქვებისა და მონეტების შემოტანა. „შვიდი ჟამნი“ იყო ის ქვაკუთხედი, რომელიც მშენებლებმა უარყვეს. 1863 წელს სწორედ ისინი, ვინც მიღერიტული ტაძრის მშენებლები იყვნენ, გადადეს გვერდზე „შვიდი ჟამის“ ქვაკუთხედი, მაგრამ უკანასკნელ დღეებში ეს ქვა ახლა კუთხის თავად არის ქცეული. ეს ქვა წარმოადგენდა საუკუნეთა კლდე, და იგი ასევე წარმოდგენილი იყო დღით, რომელიც უფალმა შექმნა, რადგან იგი ქვეყნისათვის შაბათის განსვენების სიმბოლო იყო. 1844 წელს მიღერიტულმა ადვენტიზმმა ამხილა იეროზოამის ცრუ თავყვანისმცემლობის სისტემა და გამოეყო „მქირდავთა საკრებულოს“, რომლებიც პირველ იმედგაცრუებაზე „იხარებდნენ“.

მშენებლებს ებრძანათ, რომ აღარასოდეს დაბრუნებულიყვნენ „გამქირდავთა საკრებულოში“, როგორც იუდეველი წინასწარმეტყველი იყო დარიგებული, იერუსალიმში დაბრუნებულიყო სხვა გზით და არა იმ გზით, რომელმაც იგი 1844 წლამდე მიიყვანა. გზა, რომელმაც იგი 1844 წლამდე მიიყვანა, იყო გზა, საიდანაც იგი გამოვიდა, კერძოდ პროტესტანტიზმი; და იმ ისტორიაში პროტესტანტიზმი განდგომილ პროტესტანტიზმად იქცა. მშენებლებს ებრძანათ, რომ აღარასოდეს დაბრუნებულიყვნენ „გამქირდავთა საკრებულოში“, და მათ ასევე ებრძანათ, რომ არ ეჭამათ მათი საჭმელი და არ დაელიათ მათი წყალი. მშენებლებმა შეჭამეს ის პატარა წიგნი, რომელიც 1840 წელს ანგელოზის ხელში იყო, და ეს საჭმელი მათ ბაგეებში ტკბილი იყო.

წინასწარმეტყველების ჭამა და სმა წარმოადგენს იმ მეთოდოლოგიას, რომელიც ბიბლიის შესასწავლად გამოიყენება. მილერიტებს მიეცათ ღვთის სიტყვის შესწავლის განსაზღვრული გზა, და ამ წესებმა წარმოშვა სრულიად განსხვავებული ბიბლიური უწყება იმასთან შედარებით, რასაც განდგომილი პროტესტანტიზმისა და კათოლიციზმის ღვთისმეტყველები თავიანთი გახრწნილი მეთოდოლოგიით აყალიბებდნენ. მშენებლებს, რომლებიც ამავე დროს იუდეველი წინასწარმეტყველიც არიან, არ უნდა დაბრუნებოდნენ და არ უნდა ეჭამათ ან ესვათ არც განდგომილი პროტესტანტიზმის და არც კათოლიციზმის მეთოდოლოგიიდან. იუდეველმა წინასწარმეტყველმა სწორედ ეს გააკეთა, რითაც აჩვენა, რომ ლაოდიკიური ადვენტიზმი იმავეს გააკეთებდა 1863 წელს, რადგან 1863 წელს მათ გამოიყენეს განდგომილი პროტესტანტიზმის ღვთისმეტყველიური არგუმენტები, რათა უარეყოთ მილერის მიერ „შვიდი დროის“ გამოყენება, და ამგვარად აღმართეს აარონისა და იერობოამის შურის ხატები. ამით ლაოდიკიური ადვენტიზმის პირველი თაობა დაიწყო.

იუდეიდან მოსულმა წინასწარმეტყველმა იერობოამთან ურთიერთობის შემდეგ იუდეაში დასაბრუნებელი გზა დაიწყო, მაგრამ იქამდე ვერ მიაღწია. ეს წინასწარმეტყველი წარმოადგენს ლაოდიკიურ ადვენტიზმს, რომელიც, შთაგონების თანახმად, მილერიტულ მოძრაობაში 1856 წელს შემოვიდა. დებმა უაითმა არასოდეს დაიხია უკან ადვენტიზმის ლაოდიკიასთან გაიგივებისგან, და არც არსებობს რაიმე ბიბლიური მტკიცებულება იმისა, რომ ლაოდიკია ოდესმე იცვლება. არსებობენ ცალკეული ადამიანები, რომლებიც ტოვებენ თავიანთ პირად ლაოდიკიურ გამოცდილებას, მაგრამ როგორც ეკლესია, ლაოდიკია უნდა ამოინთხიოს უფლის პირიდან, რადგან ლაოდიკია ნიშნავს „განსჯილ ხალხს“. ადვენტიზმი ამ განმარტებას იყენებს იმის დასამტკიცებლად, რომ იგი წარმოადგენს იმ ეკლესიას, რომელიც არსებობს ზეციურ საწმიდარში სამსჯავროს პერიოდის განმავლობაში. თავიანთ სიბრმავეში ისინი აღიარებენ ლაოდიკიის მნიშვნელობის საგამომძიებლო სამსჯავროს ელემენტს, მაგრამ ვერ ხედავენ აღსასრულებელ სამსჯავროს, რომელიც აშკარად არის წარმოდგენილი მათ სახელში.

და ლაოდიკეელთა ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს ამენი, სარწმუნო და ჭეშმარიტი მოწმე, ღმერთის ქმნილების დასაბამი: ვიცი შენი საქმეები, რომ არც

ცივი ხარ და არც ცხელი; ნეტავ ცივი ყოფილიყავი ან ცხელი. ამიტომ, რაკი თბილი ხარ და არც ცივი და არც ცხელი, ამოგანთხევ ჩემი პირიდან. რადგან ამბობ: მდიდარი ვარ, გავმდიდრდი და არაფერი მაკლია; და არ იცი, რომ საცოდავი ხარ, საბრალო, ღარიბი, ბრმა და შიშველი. გამოცხადება 3:14-17.

იუდეველი წინასწარმეტყველი საბოლოოდ იმ ცრუწინასწარმეტყველთან ერთად იმარხება, რომელმაც იგი მოატყუა, რათა მისი საჭმელი ეჭამა და მისი სასმელი დაეღია. ორივენი ერთსა და იმავე სამარეში აღმოჩნდებიან, და ბეთელის მატყუარა წინასწარმეტყველი (ყალბი ეკლესია) მის სიკვდილისას მას ძმას უწოდებს.

ახლა ბეთელში ცხოვრობდა ერთი მოხუცი წინასწარმეტყველი; და მოვიდნენ მისი ძენი და უამბეს მას ყოველივე საქმე, რაც იმ დღეს ღვთის კაცმა ბეთელში მოიმოქმედა; და ის სიტყვებიც, რომელნიც მან მეფეს უთხრა, უამბეს თავიანთ მამასაც. და უთხრა მათმა მამამ: რომელი გზით წავიდა იგი? რადგან მის ძეებს ენახათ, რომელი გზით წავიდა იუდადან მოსული ღვთის კაცი. და უთხრა მან თავის ძეებს: შეკაზმეთ ვირი. და შეკაზმეს მას ვირი; და შეჯდა მასზე, და გაედევნა ღვთის კაცს, და იპოვა იგი მუხის ქვეშ მჯდომარე; და უთხრა მას: შენა ხარ ის ღვთის კაცი, იუდადან რომ მოხვედი? და მან თქვა: მე ვარ. მაშინ უთხრა მას: მოდი ჩემთან სახლში და ჭამე პური. ხოლო მან თქვა: ვერ დავბრუნდები შენთან, ვერც შემოვალ შენთან; არც პურს შევჭამ და არც წყალს დავლევ შენთან ამ ადგილას; რადგან უფლის სიტყვით მემცნო: იქ პურს ნუ შეჭამ და წყალს ნუ დალევ, და არც იმ გზით დაბრუნდე, რომლითაც მოხვედი. მან უთხრა მას: მეც წინასწარმეტყველი ვარ, როგორც შენა ხარ; და ანგელოზი მელაპარაკა უფლის სიტყვით და მითხრა: დააბრუნე იგი შენთან სახლში, რათა პური ჭამოს და წყალი დალიოს. მაგრამ იცრუა მის მიმართ. და დაბრუნდა იგი მასთან ერთად, და ჭამა პური მის სახლში, და დალია წყალი. და როცა ისინი სუფრასთან ისხდნენ, უფლის სიტყვა მოვიდა იმ წინასწარმეტყველთან, რომელმაც იგი დააბრუნა; და შედადა იუდადან მოსულ ღვთის კაცს და უთხრა: ასე ამბობს უფალი: რადგან ეურჩე უფლის ბაგეს და არ დაიცავი მცნება, რომელიც უფალმა, შენმა ღმერთმა, გიბრძანა, არამედ დაბრუნდი, და ჭამე პური და დალიე წყალი იმ ადგილას, რომლის შესახებაც მან გითხრა: პურს ნუ შეჭამ და წყალს ნუ დალევ; შენი გვამი ვერ მივა შენი მამების სამარხში. 3 მეფეთა 13:11-22.

1844 წლის ზაფხულში მეორე ანგელოზის უწყება იმაში მდგომარეობდა, რომ გამოევიდნენ: პროტესტანტული ეკლესიები დაეცნენ და კათოლიციზმის ასულებად იქცნენ. მილერიტულმა ადვენტიზმმა კაცებსა და ქალებს მოუწოდა, დაეტოვებინათ ეს დენომინაციები, რადგან მათში დარჩენა ნიშნავდა სულიერ და საუკუნო სიკვდილს. ბეთელის ცრუ წინასწარმეტყველი წარმოადგენს იმ რელიგიურ სისტემას, რომელიც იეროზოამმა ბეთელში დააწესა. ეს იყო სისტემა, რომელმაც მხეცის ხატი აღმართა, ხოლო ის მხეცი, რომლის მიხედვითაც ეს ხატი შეიქმნა, კათოლიციზმის მხეცია. პროტესტანტები კვლავაც განაგრძობდნენ საკუთარი თავის პროტესტანტებად მიჩნევას, მაგრამ ამავე დროს კვლავაც იცავდნენ მზის დღეს, როგორც თავყანისცემის დღეს, რაც კათოლიციზმის ავტორიტეტის ნიშანია.

პროტესტანტები ამტკიცებენ, რომ პროტესტანტები არიან, თუმცა პროტესტანტის ერთადერთი განსაზღვრება რომის წინააღმდეგ პროტესტის გამოხატვაა; და ამით მათი აღსარება რომის ეკლესიის ხატია, რადგან ის აცხადებს, რომ ქრისტიანული დაწესებულებაა, თუმცა ამ განცხადებისთვის ბიბლიური გამართლება არ გააჩნია. მისი პრეტენზია დამყარებულია ტრადიციისა და ჩვეულების ცარიელ ავტორიტეტზე, რაც სწორედ იგივე ცრუ ავტორიტეტია, რომელსაც პროტესტანტიზმი იყენებს, როდესაც ამტკიცებენ, რომ პროტესტანტები არიან. ეს არის იგივე ლოგიკა, რომელმაც მეშვიდე დღის ადვენტისტები დააბრმავა, რათა ერწმუნათ, რომ, როგორც ლაოდიკიელნი, ჯერ კიდევ უსაფრთხო აღთქმის ურთიერთობაში იმყოფებიან. ეს არის იგივე ცრუ ავტორიტეტი, რომელსაც ძველი ისრაელი აცხადებდა, როდესაც ამბობდნენ: „უფლის ტაძარი, უფლის ტაძარი ვართ ჩვენ.“

„იუდეველმა ხალხმა გაფრთხილებას ყური არ უგდო. მათ დაივიწყეს ღმერთი და თვალთახედვიდან დაკარგეს თავიანთი მაღალი უპირატესობა, როგორც მისი წარმომადგენლებისა. მათ მიერ მიღებულმა კურთხევებმა ქვეყნიერებას კურთხევა ვერ მოუტანა. მთელი თავიანთი უპირატესობა მათ საკუთარ განმადიდებლობას მოახმარეს. მათ წაართვეს ღმერთს ის მსახურება, რომელსაც იგი მათგან მოითხოვდა, და თავიანთ მოყვასთაც წაართვეს სარწმუნოებრივი ხელმძღვანელობა და წმიდა მაგალითი. წარღვნიადელი მსოფლიოს მკვიდრთა მსგავსად, ისინი თავიანთი ბოროტი გულების ყოველ წარმოსახვას მისდევდნენ. ამგვარად, წმიდა საგნები სასაცილოდ აქციეს, ამბობდნენ: „უფლის ტაძარია, უფლის ტაძარია, ესენი“ (იერემია 7:4), და იმავე დროს ღმერთის ხასიათს ამახინჯებდნენ, მის სახელს შეურაცხყოფდნენ და მის საწმიდარს ბილწავდნენ.“

„მევენახენი, რომელთაც უფლის ვენახის ზედამხედველობა ჰქონდათ მინდობილი, თავიანთ ნდობას უერთგულეს. მღვდლები და მასწავლებლები ხალხის ერთგული დამრიგებლები არ იყვნენ. ისინი ხალხის წინაშე არ აყენებდნენ ღვთის სიკეთესა და მოწყალებას და მის მოთხოვნას მათი სიყვარულისა და მსახურების შესახებ. ეს მევენახენი საკუთარ დიდებას ეძიებდნენ. მათ სურდათ ვენახის ნაყოფის მითვისება. მათი მუდმივი ზრუნვა იყო, ყურადღება და პატივი საკუთარი თავისთვის მიეზიდათ.“ ქრისტეს იგავები, 292.

1863 წელს მილერიტა მოძრაობა დასრულდა, მაგრამ მან ფილადელფიელთა მოძრაობად ყოფნა უკვე 1856 წელს შეწყვიტა. მოსეს უწყების („შვიდი დროის“), რომელიც ელიამ (უილიამ მილერმა) წარადგინა, უარყოფა მოხდა, და ეს უარყოფა ბეთელის ცრუ წინასწარმეტყველის მეთოდოლოგიაზე იყო დაფუძნებული. 1863 წელი იყო სამოცდახუთი წლის დასასრული, რომელიც 1798 წელს დაიწყო, და იყო ესაიას მეშვიდე თავის წინასწარმეტყველების დასასრული.

და იყო ახაზის, იოთამის ძის, უზიას ძის, იუდას მეფის, დღეებში, რომ რეცინი, სირიის მეფე, და ფეკაჰი, რემალიას ძე, ისრაელის მეფე, აღვიდნენ იერუსალიმზე მის წინააღმდეგ საბრძოლველად, მაგრამ ვერ შეძლეს მისი დამარცხება. და ეუწყა დავითის სახლს, თქმულით: სირია ეფრემს შეეკრა. და შეძრწუნდა მისი გული და მისი ხალხის გული, როგორც ტყის ხეები ირყევია ქარისაგან. მაშინ უთხრა უფალმა ესაიას: გადი ახლა ახაზთან შესახვედრად, შენ და შენი ძე შაარ-იაშუბი,

ზემო აუზის წყალსადენის ბოლოსთან, მრეცხავთა ველის გზაზე; და უთხარი მას: გაფრთხილდი და იყავი მშვიდად; ნუ გეშინია და გული ნუ დაგიკნინდება ამ ორი კვამლმოდებული ცეცხლკეტის ნარჩენის გამო, რეცინისა და სირიის რისხვის სიმბურვალისა და რემალიას ძისა. ვინაიდან სირიამ, ეფრემმა და რემალიას ძემ ბოროტი ზრახვა განიზრახეს შენს წინააღმდეგ და ამბობენ: აღვდგეთ იუდაზე, შევაძრწუნოთ იგი, გავარღვიოთ იგი ჩვენთვის და დავასვათ მის შუაგულში მეფედ ტაბეალის ძე. ასე ამბობს უფალი ღმერთი: ეს არ დადგება და არ მოხდება. რადგან სირიის თავი დამასკოა, და დამასკოს თავი — რეცინი; და სამოცდახუთი წლის შემდეგ ეფრემი შეიმუსრება ისე, რომ ხალხი აღარ იქნება. და ეფრემის თავი სამარიია, და სამარიის თავი — რემალიას ძე. თუ არ ირწმუნებთ, რასაკვირველია, ვერ განმტკიცდებით. ესაია 7:1–9.

მერვე მუხლის სამოცდახუთწლიანი წინასწარმეტყველება მიუთითებს, რომ სამოცდახუთი წლის პერიოდის „ფარგლებში“ ათი ტომის ჩრდილოეთის სამეფო ტყვეობაში იქნებოდა წაყვანილი. ხილვა ჩაწერილ იქნა ძვ. წ. 742 წელს, ხოლო ცხრამეტი წლის შემდეგ, ძვ. წ. 723 წელს, ეფრემი გაიფანტა და ასურელთა მიერ ტყვეობაში იქნა წაყვანილი. ძვ. წ. 677 წელს, სამოცდახუთი წლის დასასრულს, მეფე მანასე შეიპყრეს და ბაბილონში წაიყვანეს. ძვ. წ. 742 წლის საწყისი წერტილი აღნიშნავს სამოქალაქო ომს ჩრდილოეთის სამეფოსა და ისრაელის სამხრეთის სამეფოებს შორის, ისევე როგორც 1863 წელი აღნიშნავს სამოქალაქო ომის უშუალო შუაგულს შეერთებულ შტატებში ჩრდილოეთსა და სამხრეთს შორის. წინასწარმეტყველება ესაიამ გამოაცხადა პირდაპირი მნიშვნელობით დიდებულ ქვეყანაში (იუდა), ხოლო 1863 წლის წინასწარმეტყველება აღსრულდა სულიერ დიდებულ ქვეყანაში (შეერთებული შტატები).

სამოცდახუთწლიანი წინასწარმეტყველების ფარგლებში სამი ნიშანსვეტი არსებობს. ძვ. წ. 742 წლის სამოქალაქო ომს ცხრამეტი წლის შემდეგ, ძვ. წ. 723 წელს, ჩრდილოეთის სამეფოს გაფანტვა მოსდევს. სამოცდახუთი წლის დასასრულს სამხრეთის სამეფოც გაიფანტა. წინასწარმეტყველება, თავისი დასაწყისისა და დასასრულის ჩათვლით, გამოხატავს ღვთის ორივე „რისხვას“ ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოთა წინააღმდეგ; ამ ორ რისხვას მათი ამოსავალი წერტილებიდან ცხრამეტი წელი უსწრებს, ხოლო შემდეგ მათ აღსრულებას კიდევ სხვა ცხრამეტი წელი მოჰყვება.

მთელი ქიასტური სტრუქტურა მიუთითებს ჩრდილოეთსა და სამხრეთს შორის სამოქალაქო ომის პერიოდზე, რომელიც აღნიშნავს დასაწყისსაც და დასასრულსაც. დასაწყისისა და დასასრულის შუაგულში სამოქალაქო ომის ორივე მოწინააღმდეგე ტყვეობაში იქნა წაყვანილი, და იმ სამოცდახუთი წლის განმავლობაში, როცა ისინი თავიანთი ურთიერთგაფანტული მონობის მდგომარეობიდან ერთ ერთად იკრიბებიან, ისინი მიაღწევენ 1863 წელს, რომელიც არის მონათა განმათავისუფლებელი პროკლამაციის თარიღი, რომელმაც მონები გაათავისუფლა. სიტყვასიტყვით იუდაში სამოქალაქო ომის წინასწარმეტყველება სრულდება სულიერ იუდაში სამოქალაქო ომით, რადგან იესო ყოველთვის საგნის დასასრულს მის დასაწყისით ხატავს, ვინაიდან იგი არის ალფა და ომეგა.

1863 წლის ისტორია წარმოდგენილი იყო ძვ. წ. 742 წლის ისტორიით, როდესაც წინასწარმეტყველმა ესაიამ, თავის ძესთან ერთად, უწყება გადასცა იუდას ბოროტ მეფეს (ახაზს). მოცემულ მონაკვეთში ძვ. წ. 742 წელი წარმოდგენილია მეფე ახაზის მოწმობით, რომელიც იუდას მეფე იყო, რომელმაც შეწყვიტა ღვთის საწმიდრის მსახურება და თავის მღვდელმთავარს ააგებინა სირიული ტაძრის ნიმუში თვით ღვთის მიწიერი საწმიდრის ეზოებში.

უწმინდური მეფე ახაზის ისტორიაში (ესაიას წინასწარმეტყველებით ძვ. წ. 742 წლით აღნიშნულ პერიოდში), იერუსალიმის წინამძღოლმა ღვთის ეკლესიაში წარმართობის (კათოლიციზმის) თაყვანისცემა შემოიტანა, ისევე როგორც ლაოდიკიელმა ადვენტიზმმა დაბრუნდა განდგომილი პროტესტანტიზმის მეთოდოლოგიასთან, რათა უკუეგდო მოსეს უწყება, რომელიც ელიას მიერ იყო მიტანილი. ძვ. წ. 742 წელს ესაია დაუპირისპირდა იუდას უწმინდურ მეფეს ზედა გუბურის წყალსადენის ბოლოს, მრეცხავის ველთან, და ეს რომ გააკეთა, თავისი მეც თან წაიყვანა. მისი ძის სახელი ნიშანი იყო, და როდესაც იუდადან მოსულმა წინასწარმეტყველმა მეფე იერობოამს დაუპირისპირდა, მასაც ნიშანი მისცა.

აჰა, მე და შვილები, რომლებიც უფალმა მომცა, ვართ ნიშნებად და სასწაულებად ისრაელში ცაბაოთ უფლისაგან, რომელიც სიონის მთაზე მკვიდრობს. ესაია 8:18.

ესაიას ძის სახელწოდება „შიარ-იაშუბი“ ნიშნავს: „ნარჩენი დაბრუნდება“. ისინი, ვინც „დაბრუნდებიან“ და შეადგენენ ნარჩენს, არიან ისინი, ვინც დაყოვნების ჟამს უფალს ელიან.

და მე მოველი უფალს, რომელმაც დაფარა თავისი სახე იაკობის სახლს, და მას ვესაუბ. აჰა, მე და შვილები, რომლებიც უფალმა მომცა, ნიშნებად და სასწაულებად ვართ ისრაელში ცაბაოთ უფლისაგან, რომელიც მკვიდრობს სიონის მთაზე. ესაია 8:17, 18.

როდესაც ესაია ურთიერთობს უკეთურ მეფე ახაზთან ძვ. წ. 742 წელს, იგი წარმოადგენს მათ, ვინც „ელოდა“, რადგან ყველა წინასწარმეტყველი საუბრობს უკანასკნელ დღეებზე, ხოლო ისინი, ვინც უკანასკნელ დღეებში „ელოდებიან“, არიან ისინი, ვინც გადაიტანა პირველი იმედგაცრუება. იერემიას ეგონა, რომ ღმერთმა იცრუა და წვიმა შეაკავა, ხოლო ესაიას ჰგონია, რომ ღმერთმა „თავისი სახე იაკობის სახლისაგან დაფარა“, მაგრამ ესაია განსაზღვრავს, რომ დაელოდება და დაემებს უფალს, რაც ხილვის დაყოვნების დროს „ბრძენთა“ წარმომადგენლობაა. ისინი, ვინც მართლაც დაბრუნდნენ და ძვირფასი მდარესაგან გამოყვეს, და რომელნიც უნდა გამხდარიყვნენ ღვთის ბაგენი, დაბეჭდილნი იყვნენ და, შესაბამისად, დაპირისპირებულნი არიან მათთან, ვინც მხეცის ნიშანს იღებენ.

და მრავალნი მათ შორის წაიბოროდიკებენ, დაეცემიან, შეიმუხრებიან, გაებმებიან მახეში და შეპყრობილ იქნებიან. შეკარი მოწმობა, დაბეჭდე რჯული ჩემს მოწაფეთა შორის. და მე დაველოდები უფალს, რომელიც იაკობის სახლს თავის სახეს უფარავს, და მას მივაპყრობ მზერას. აჰა, მე და შვილები, რომლებიც უფალმა მომცა, ვართ ნიშნებად და სასწაულებად ისრაელში ცაბაოთ უფლისაგან, რომელიც სიონის

მთაზე მკვიდრობს. და როდესაც გეტყვიან: მიმართეთ სულთშემცნობელთ და ჯადოქართ, რომლებიც ჩურჩულებენ და ბუტბუტებენ, განა ხალხმა თავის ღმერთს არ უნდა მიმართოს? ცოცხალთათვის — მკვდრებს? რჯულს და მოწმობას! თუ ამ სიტყვის მიხედვით არ ლაპარაკობენ, ეს იმიტომაა, რომ მათში ნათელი არ არის. ესაია 8:16–20.

ჩვენ ამ კვლევას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ესენი არ არის დაო უაიტის სიტყვები, არამედ უფლის სიტყვებია, და მისმა მაცნემ ისინი მე გადმომცა, რათა მე თქვენთვის გადმომეცა. ღმერთი მოგიწოდებთ, რომ აღარ იმოქმედოთ მასთან წინააღმდეგობრივად. მრავალრიცხოვანი დარიგება მიეცა იმ ადამიანებთან დაკავშირებით, რომლებიც თავს ქრისტიანებად აცხადებენ, მაშინ როცა სატანის თვისებებს ავლენენ, და სულით, სიტყვითა და საქმით ჭეშმარიტების წინსვლას ეწინააღმდეგებიან, და უეჭველად იმ გზას მიჰყვებიან, რომელზეც სატანა მიუძღვება მათ. თავიანთი გულის სიჯიუტით მათ ხელთ იგდეს ძალაუფლება, რომელიც არავითარ შემთხვევაში არ ეკუთვნით და რომლის განხორციელებაც არ უნდა ეცადათ. ამბობს დიდი მოძღვარი: ‘გადავატრიალებ, გადავატრიალებ, გადავატრიალებ.’ ადამიანები ბეთელ-კრიკში ამბობენ: ‘უფლის ტაძარი, უფლის ტაძარი ვართ ჩვენ’, მაგრამ ისინი ჩვეულებრივ ცეცხლს ხმარობენ. მათი გულები ღვთის მადლით არ არის დარბილებული და დამორჩილებული.“ Manuscript Releases, ტომი 13, 222.